

i denne Form, men nogen større reel Forandring antager jeg som sagt ikke, det vil betyde i Praksis.

Hvad der har været af særlig Interesse ved Behandlingen i det høje Landsting, er det Ændringsforslag, der fremkom fra radikal og socialdemokratisk Side, og hvori man krævede Ligestilling for Lærere i den danske Folkeskole, som havde virket 10 Aar i dennes Tjeneste, med de akademisk uddannede Mænd, som er omtalt i § 2. Efter de Udtalelser den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Kammersgaard) nylig fremsatte, og hvori han antydede, at vi maaske i en ikke saa fjern Fremtid vilde se Magtforholdene ændret, idet Socialdemokratiet altsaa haaber paa med sit gamle Støtteparti at komme til Magten igen og at kunne gennemføre Forandringer vedrørende Kirkens Forhold, maa man tillægge dette Ændringsforslag i det høje Landsting en ganske særlig Betydning. Paa et Tidspunkt, hvor man her i dette høje Ting har staaet overfor et Lovforslag om en Ændring i Seminarieuddannelsen, fordi man anser den nuværende Uddannelse for ganske ufyldstgørende til Skolegerning, vil man altsaa under de aandelige Forhold, jeg har omtalt, kræve, at Seminarister ligestilles med Mænd, der har taget en akademisk Embedseksamen, og det vel at mærke ud fra den Begrundelse, som ogsaa blev fremført i det andet høje Ting, at disse Seminarister gennem deres praktiske Gerning og deres Forhold til Menighedsmedlemmerne vilde have særlige Betingelser for at komme i Betragtning ved Besættelse af ledige Præsteembeder. Jeg anser det nævnte Ændringsforslag for at være i høj Grad af Vigtighed, selv om det heldigvis ikke er blevet gennemført i det andet Ting i Øjeblikket; men hvordan Stillingen vil være om fem Aar, naar Loven skal revideres, kan jo ingen udtale sig om med Sikkerhed.

Men saa meget er vist, at ud fra de Grundbegreber, som jeg begyndte med at slaa fast, vil dets Gennemførelse være en virkelig indgribende, jeg kan sige epokegørende Forandring med Hensyn til vor Præstestands fremtidige Præg, idet nemlig en Adgang til Præsteembeder for Mænd, der har taget Lærereksamen og virket 10 Aar i Tjenesten, vil virke ganske ødelæggende for Tilgangen til det teologiske Stu-

dium. Man maa betænke, at hvis man giver Adgang til ad den Vej at komme ind i vore Kirkeembeder, vil det ikke mindst under de nuværende trykkede økonomiske Forhold blive meget svært at faa Folk til at studere Teologi, først tage Artium og saa give sig til dette dog forholdsvis lange Studium. Det vil netop bevirke det, som man søgte at undgaa, den Gang man vedtog Loven af 1922, nemlig at de Lempelser, man gav for visse Klasser, blev af en saadan Art, at det skadede Tilgangen, saaledes at Teologmangelen i Stedet for at være interimistisk blev perennerende. Jeg mener desuden efter den Grundbetragtning, jeg fremhævede, at en saadan Fornyelse i Øjeblikket er ganske upaakrævet; det er ganske upaakrævet at tilføre et saa omfangsrigt Opland til Præsteembederne som Lærerstanden paa et Tidspunkt, da Teologmangelen er i bestemt Nedgang. Og jeg undrer mig noget over, at det radikale Parti i det andet høje Ting har støttet dette Forslag saa ivrigt; thi, som jeg fremhævede før, betonedes Ordføreren, Hr. Fog-Petersen, meget bestemt, at desværre var Forholdet her i Landet for Tiden det, at Præsterne havde forholdsvis ringe Indflydelse paa Udviklingen af Aandslivet herhjemme, og han henviste til, hvordan det var Digtere, Filosofer og Forfattere, som havde den virkelige Indflydelse. Man maa derfor formode, at naar man fremsætter dette Forslag om Seminaristers Adgang, er Meningen den, at man derved sikrer, at Præstestanden kan faa en Tilgang af Digtere, Filosofer og Forfattere, der kan øve den virkelige aandelige Indflydelse og forstaa Tidens Krav. Det forekommer mig ganske vist at være en noget letsindig Betragtning.

Hovedinteressen har imidlertid stadig været knyttet til den anden Klasse i denne anden Gruppe, de Folk, som man har betegnet og endnu ved Debatten i det andet høje Ting betegnede som „Lægmandspræsterne“. Maa jeg tillade mig at nedlægge en meget energisk Protest imod, at dette Udtryk bliver det gængse. Naar disse Mænd er kommet ind i Præsteembeder og er ordinerede, saa er de ikke Lægmand eller Lægmandspræster. Den gamle Adskillelse er den, at ordinerede Mænd er dem, man kalder Præster og Gejstlige, og Lægmand er dem, som ikke er ordinerede; men man